

заметнахме надѣсно покрай нивята, и тамъ намѣрихме вода и пихме.

3. Презъ нощъта стигнахме въ една по-ситна гора, при село, що се зове Дикили-ташъ (Грамада). Осъмнахме надѣсно въ гората, срещу селото, на една чука къмъ северъ. Отъ 30 дружина никой не познаваше мѣстоположението, освенъ дѣдо Вълко Янчевъ отъ Ени-Заара. Войводата го пита — има ли нѣкой познатъ човѣкъ въ селото; той отговори, че има. Предъ зора войводата го проводи въ селото, за да поржча да ни изнесатъ хлѣбъ и вода въ гората. Следъ неговото отиване въ селото той се позамая; а пѣкъ черкезчето побѣгна. Воеводата остана въ съмнение и не щѣше да седи вече; а и дѣдо Вълко не дойде. Слънцето бѣше вече близу на обѣдъ, и ний тръгнахме да вървимъ. Тукъ долу въ гората воеводата се срещна съ единъ добъръ българинъ отъ туй село, комуто името не смѣихме да бележиме. Той доказа на воеводата, че мѣстото е безопасно. Тогази войводата го проводи да иде въ селото и да види що би съ дѣда Вълка. Въ малко едно време ходи и дойде, и ни извести, че дѣдо Вълко приготвилъ хлѣбъ. Донесоха ни хлѣбъ и едно буре съ вода въ гората, и тамъ престояхме него день.

Вечерьта тръгнахме отъ тамъ и взехме тѣзи двама българи съ насъ, и ни показаха пжтя, като ни водиха до желѣзния пжтъ, що иде отъ Русчукъ за Варна, и се върнаха. Отъ тамъ слѣзохме на Лома, подъ Разградъ два часа. Тукъ, близу Лома, престояхме въ една ситна гора.

4. Вечерьта тръгнахме отъ тамъ и, като вървѣхме презъ единъ шумакъ, прехвърлихме единъ баиръ и слѣзохме въ едно село, що се зове Казлъ-Мурадъ. Минахме отдолу селото и уловихме налѣво, намѣрихме единъ пжтъ и, като вървѣхме все въ него, минахме покрай едни лозя, и, като се